



Արգարես մարդիկ՝ բաւ որում հոգի  
եւ մարմին, երբեւ դիտուոր չաժմանում  
ունին, հոգեւորական եւ մարմնականը,  
եւ հոգեւորականը աւելի յարգելի են  
երբ արժանիք ունեն խոյոյ այդ չափե-  
նէ զուր եւ միայն պայտօնական բա-  
ժանումը մեզ ամենուս հասարակ եղ-  
զանոցուն պետայդ հետեւութիւնը լին-  
ալով չիմար էտպէս խորի գնել մի եւ նորն  
տալով, մի եւ նոյն խոյոյ են մի եւ նոյն  
հեկեղեցին կողմով ունաւոր մէջ, Այլ-  
խարտիւնում վարդապետութիւնը պատա-  
կան հեկեղեցւոյ մէջ միայն կայ, եւ անոր  
երբանին հետեւութիւնն յայտնի են ու-  
թոք բոլոր աշխարհի, աշխարհն ճան կեպի  
այլը կամ հեկեղեցին կողմով ուրիշ ան-  
գամներն իտարւոն ծանցելով ինքզինը՝  
միշտ 'ի ղեւա ժողովրդեան, 'ի փնա հա-  
ւոյ եւ մարմնայ, 'ի փնա յաւաքագործու-  
թեան զարծած եւ, կը գործէ՝ եւ պիտի  
զարծէ՝ մինչեւ որ ճաղովեանն կողմը լոյ-  
սն եւ յառաջդիմութիւնն իտարւոյն  
յաղթուելով մէկ զի գնել այդ ծուռ վար-  
դապետութիւնը իբրեւ իրատե՝ եւ, ան-  
գործածելի գնելը խի մեջ մէջ հոգեւոր  
եւ աշխարհական, ինչ եւ տարկոր պա-  
տօնով, բնաւ խորի չափն ուրային եւ  
հեկեղեցական միութեան մէջ, տունքն ալ  
մի եւ նոյն չիմամբ մը ջութեքն են այս,  
սեւ կը ջութպէ բնութիւնը, պատէն կը  
քայտէ՝ Բրիտանոսի կրօնը եւ տալոգէս ջա-  
րոված եւ Հայաստանեայց անաշխարհա-  
նեկեղեցւոյ Արքայոսի հարց, ինչէ բաւ չի-  
տեղի ամեն ջրփորտնայք երբայր են, եւ-  
թէ շատ Առաքելոյն իսկից չկայ ոչ հորին  
եւ ոչ ձեթնութիւն մէջ, միշտի աւելի հե-  
տի է իտարութիւնը՝ աղբայնութեանը հոյոյ  
Ծագանը, նոյն տրինը, խի կրօնապէս  
այ մի եւ նոյն հաւատար, մի եւ նոյն պա-



